

UZASADNIENIE

W dniu 15 listopada 2017r. powódka (...) spółka akcyjna z siedzibą we W. wniosła pozew przeciwko (...) spółce akcyjnej w W., żądając zapłaty kwoty 1 639,97 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 307,50 zł od dnia 15 listopada 2016r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 1 332,47 zł od dnia 16 września 2017 r. do dnia zapłaty oraz wniosła o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu swego żądania powódka wskazała, iż w wyniku zdarzenia uszkodzony został samochód marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...) należący do K. Ś.. Sprawca szkody objęty był ochroną ubezpieczeniową u pozwanej. Pozwana uznała swoją odpowiedzialność i wypłaciła odszkodowanie w kwocie 1 002,06 zł. Powódka wskazała nadto, iż zawarła umowę cesji z właścicielem pojazdu nabywającej tym samym wierzytelność przysługującą poszkodowanemu wobec pozwanej. Strona powodowa wskazała, iż sporządziła we własnym zakresie kalkulację odszkodowania, z której wynika, iż wypłacone przez pozwaną odszkodowanie jest zaniżone.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 5 grudnia 2017 roku Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie wydał nakaz zapłaty, zgodnie z żądaniem powódki.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwana wskazała, iż kalkulacja sporządzona na zlecenie powódki dotyczy sytuacji na rynku w okresie sporządzenia kalkulacji a nie w okresie zdarzenia. Kosztorys ma charakter hipotetyczny i przyjęte w nim stawki są wygórowane, a ponadto kosztorys został sporządzony na zlecenie powódki a nie poszkodowanego, a ponadto nie poprzedzono jej oględzinami auta.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 sierpnia 2017 r. doszło do kolizji, w której samochód marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność K. Ś., został uszkodzony przez sprawcę ubezpieczonego od odpowiedzialności cywilnej w (...) spółce akcyjnej w W..

Bezsporne

Na podstawie kalkulacji z dnia 20 sierpnia 2017 r. (...) spółka akcyjna w W. ustaliła koszty naprawy na kwotę 8.529,80 zł brutto, przyjmując stawkę w wysokości 51 zł za roboczogodzinę prac mechanicznych, blacharskich i lakierniczych.

Pismem z dnia 11 września 2017r. (...) spółka akcyjna w W. wypłaciła poinformował K. S., że przekazano do wypłaty odszkodowanie z tytułu szkody w pojeździe w 1 002,06 zł.

Dowód:

- pismo z dnia 11.09.2017., k.14

- akta szkody na płycie CD – k. 50

Biuro (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością we W. sporządziła w dniu 15 września 2017 r. kalkulację naprawy uszkodzonego pojazdu, w której koszty naprawy zostały ustalone na kwotę 2 334,53 zł brutto. W kalkulacji przyjęto stawkę 105 zł za 1 roboczogodzinę prac mechanicznych i blacharskich oraz stawkę 115 zł za 1 roboczogodzinę prac lakierniczych.

Dowód:

- kalkulacja naprawy nr (...) k.26-30;

W dniu 26 września 2017r. K. Ś. zawarł z (...) spółką akcyjną we W. umowę przelewu wierzytelności nr (...), na podstawie której poszkodowany zbyła na rzecz spółki wszelkie wierzytelności, jakie jej przysługują z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej pojazdów mechanicznych od (...) spółki akcyjnej w W., w związku ze szkodą komunikacyjną z dnia 16 sierpnia 2017 r., w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...).

Dowód:

- umowa przelewu wierzytelności, k.20-21

- aneks – k. 22-23

- pełnomocnictwo – k. 25

- powiadomienie dłużnika – k. 25

Z wykonanie ekspertyzy Biuro (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością we W. w dniu 9 października 2010 r. wystawiła spółce (...) fakturę VAT (...) na kwotę 307,50 zł z terminem płatności oznaczonym na dzień 16 października 2017 r..

Dowód:

- faktura nr (...), k.31.

Pismem z dnia 12 października 2017 r. (...) spółka akcyjna we W. poinformowała (...) spółkę akcyjną w W., iż wypłacone odszkodowanie w wysokości 1 002,06 zł jest zaniżone i wezwała do dopłaty kwoty 1 639,97 zł (1 332,47 zł + 307,50 zł).

Dowód:

- wezwanie z dnia 12.10.2017 r., k.15-17

Przedmiotowy pojazd nie został po szkodzie naprawiony.

Dowód:

- zeznania świadka K. Ś. – k. 59

Hipotetyczny koszt naprawy uszkodzonego pojazdu wynosił 2 221,27 zł brutto, przy uwzględnieniu stawek za prace mechaniczne i blacharskie oraz lakiernicze w wysokości odpowiednio 105 i 115 zł netto. Średnie stawki za takie prace iw III i IV kwartale 2017 r. to 121,50 zł oraz 127,71 zł, ale duża część warsztatów stosowała ceny niższe.

Dowód:

- opinia biegłego sądowego W. S. k. 63-69

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione w części.

Podstawę prawą żądania pozwu stanowi norma zawarta w art. 822 § 1 k.c., zgodnie z którą przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o jakich mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia (§ 2). Zgodnie z normą zawartą w art. 822 § 4 k.c., uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Odpowiedzialność pozwanej wynika również z ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Norma zawarta w art. 35 ustawy stanowi, iż ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu. Obowiązek odszkodowawczy ubezpieczyciela wobec poszkodowanego obejmuje szkody na osobie oraz szkody w mieniu (art. 34 ust. 1 powołanej ustawy).

W niniejszej sprawie bezspornym jest, iż pojazd sprawcy wypadku, w którym doszło do uszkodzenia pojazdu, ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej u pozwanej. Również bezsporne jest zawarcie przez powódkę umowy cesji.

Legitymacja powódki do dochodzenia roszczeń na własną rzecz wynika z przedłożonej przez nią umowy cesji oraz z art. 509 k.c. Zgodnie z normą zawartą w art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Z kolei norma zawarta w art. 510 § 1 k.c. stanowi, iż umowa sprzedaży, zamiany, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły.

Pozwana nie kwestionowała swojej odpowiedzialności. Kwestionowała natomiast wysokość wyliczonego przez powódkę odszkodowania z tytułu szkody w pojeździe, związanego z naprawą pojazdu.

W spornym zakresie Sąd w całości oparł się na dokumentach przedłożonych przez strony oraz na zeznaniu świadka K. Ś.. Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego na okoliczność kosztów naprawy pojazdu po kolizji w sposób przywracający go do stanu sprzed kolizji. Opinia sporządzona przez biegłego była spójna, logiczna i wyczerpująca, a metodologia przyjęta przez biegłego nie może budzić zastrzeżeń, dlatego Sąd uznał opinię za w pełni wiarygodną

Pozwana kwestionowała wysokość kosztów naprawy, które zostały wyliczone przez powódkę na podstawie kalkulacji naprawy. Koszty te wyniosły 2 334,53 zł. W związku z tym, iż pozwana wypłaciła odszkodowanie w kwocie 1 002,06 zł, powódka wnosiła o dopłatę odszkodowania w kwocie 1 332,47 zł oraz zwrot kosztów sporządzonej kalkulacji w wysokości 307,50 zł – łącznie 1 639,97 zł. Pozwana wskazała, iż koszty, wynikające z kalkulacji powódki, uwzględniają znacząco zawyżone stawki za roboczogodzinę.

Odpowiedzialność ubezpieczyciela pokrywa się z odpowiedzialnością sprawcy szkody. Zgodnie z art. 436 § 2 k.c., w razie zderzenia się mechanicznych środków komunikacji poruszanych za pomocą sił przyrody ich posiadacze mogą wzajemnie żądać naprawienia poniesionych szkód na zasadach ogólnych. Oznacza to, że odpowiedzialność za skutki takiego zdarzenia oparta jest na zasadzie winy (art. 415 k.c.). Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Ubezpieczeniem tym jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 cyt. ustawy). Z kolei zgodnie z art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne

następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Rolą odszkodowania jest wyrównanie uszczerbku majątkowego poszkodowanego – również przy cesji wierzytelności. Stąd zawsze dla ustalenia odszkodowania konieczne jest określenie faktycznego uszczerbku w majątku poszkodowanego. Jeżeli naprawa nie miała miejsca właściwe jest zastosowanie przeciętnych stawek i kosztów naprawy, co określone jest z reguły przez rzeczoznawcę majątkowego. Jeżeli jednak naprawa miała miejsce uszczerbkiem majątkowym są faktycznie poniesione koszty – one mogą być i wyższe i niższe od przeciętnych.

Chodzi zawsze o zapewnienie poszkodowanemu rekompensaty uszczerbku majątkowego doznanego w związku z uszkodzeniem pojazdu, która przysługuje mu wszak niezależnie od tego, w jaki sposób spożytkuje on uzyskane odszkodowanie. Naprawienie szkody może, w razie takiego wyboru poszkodowanego, polegać na zapłacie odpowiedniej sumy pieniężnej i nie powinno być uzależnione od sposobu jej wykorzystania przez poszkodowanego. Szkodą podlegającą naprawieniu jest bowiem uszczerbek w majątku poszkodowanego, co prawda konkretyzujący się zwykle w konieczności poniesienia kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu, jednak nie będący od niej uzależnionym (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 1988r., sygn. akt I CR 151/88, LEX Nr 8894, uchwała Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2011r., sygn. akt III CZP 68/01, OSNC z 2002r., Nr 6, poz. 74; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 sierpnia 2003r., sygn. akt IV CKN 387/01, LEX Nr 141410). W takim przypadku, wysokość szkody należy obliczać na podstawie ustaleń co do zakresu uszkodzeń i technicznie uzasadnionych kosztów naprawy, przy przyjęciu przewidzianych kosztów materiału i robocizny według cen z daty ich ustalenia (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2002r., sygn. akt V CKN 908/00, LEX Nr 54365; uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003r., sygn. akt III CZP 32/03, OSNC z 2004r., Nr 4, poz. 51). Przez koszty uzasadnione należy rozumieć takie, które odpowiadają realiom rynkowym, a przy tym zapewniają dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu zgodnie z wymogami technologicznymi i w sposób zapewniający jego późniejszą eksploatację. Nie jest przy tym także z góry wykluczone zastosowanie do naprawy oryginalnych części zamiennych producenta pojazdu ani zlecenie jej autoryzowanemu serwisowi i to bez względu na wiek i stan eksploatacyjny uszkodzonego pojazdu (vide: uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003r., sygn. akt III CZP 32/03, OSNC z 2004r., Nr 4, poz. 51; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 czerwca 2012r., sygn. akt III CZP 85/11, OSNC z 2013r., Nr 3, poz. 37).

Sąd przyjął za biegłym, iż uzasadniony koszt naprawy uszkodzonego pojazdu wynosił 2 221,27 zł, koszt ten należało pomniejszyć o kwotę dotychczas wypłaconego odszkodowania tj. 1 002,06 zł, co daje kwotę 1 219,21 zł.

W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu. Oddaleniu podległo też żądanie zasądzenia kwoty 307,50 zł tytułem sporządzenia prywatnej kalkulacji naprawy. Sąd uznał bowiem żądanie w tym zakresie za nieuzasadnione. Jak wskazał Sąd Najwyższy w uchwale z 18 maja 2014 r. (III CZP 24/04, OSNC 2005/7-8/117), odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów może - stosownie do okoliczności sprawy - obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego. Każdorazowo należy więc ocenić, czy w danej sprawie poniesienie tego wydatku było obiektywnie konieczne. Obowiązek wykazania takiej konieczności spoczywa na żądającym zwrotu takich kosztów (art. 6 k.c.), a więc w tym przypadku na powódce. Sam fakt poniesienia kosztów nie przesądza automatycznie o tym, że zakład ubezpieczeń powinien je zwrócić. W niniejszej sprawie kosztami ekspertyzy prywatnej obciążono powódkę – na nią została wystawiona faktura VAT – a nie poszkodowanego. Brak zatem związku przyczynowo-skutkowego między zdarzeniem o konieczności poniesienia tej kwoty. Powódka ponadto jest podmiotem, który w ramach prowadzonej działalności trudni się dochodzeniem roszczeń od zakładów ubezpieczeń i są to – jak wskazuje praktyka sądowa – przeważnie roszczenia dotyczące zwrotu kosztów naprawy pojazdu. Taki stan faktyczny uzasadnia zdaniem Sądu ocenę, że powódka, jako profesjonalista na rynku ubezpieczeń, ma wiedzę i możliwości by samodzielnie oszacować koszt naprawy pojazdu, w tym w ramach działalności sfinansować zakup odpowiedniego oprogramowania (A. czy E.), pozwalającego w oparciu o kosztorysy sporządzone przez ubezpieczyciela co do zakresu uszkodzeń samodzielnie oszacować prawidłowy koszt naprawy. W tych warunkach zlecenie takiej czynności podmiotowi zewnętrznemu jawi się jako wydatek nieuzasadniony, zwłaszcza że realny koszt takiej jednorazowej wyceny w programie A. to koszt około 30 zł. Niezależnie od powyższego powódka, jako płatnik podatku VAT, może ów koszt ekspertyzy podatkowo rozliczyć jako koszt prowadzonej działalności. Należy też zauważyć, że

do przelewu na powódkę konkretnych wierzytelności – przysługujących cedentowi jako poszkodowanemu z tytułu odszkodowania za szkodę w pojeździe - doszło w dniu 26 września 2017 r. na mocy podpisanej umowy cesji. Faktura za prywatną ekspertyzę została wystawiona po dokonaniu cesji na rzecz powodowej spółki. Z umowy cesji nie wynika, aby należność ta została cesją objęta. (por. argumenty zawarte w uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 7 lipca 2017 r. V CSK 660/16).

Roszczenie o odsetki znajduje swoje oparcie w treści art. 481 § 1 i 2 k.c. oraz art. 817 § 1 k.c. w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Dłużnik popada w opóźnienie jeśli nie spełnia świadczenia pieniężnego w terminie, w którym stało się ono wymagalne także wtedy, gdy kwestionuje istnienie lub wysokość świadczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2003 r., sygn. II CK 146/02, Lex nr 82271). Ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o szkodzie, co miało miejsce w dniu 16 sierpnia 2017 r. Żądanie zapłaty odsetek od dnia 16 września 2017 r. była więc uzasadnione.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. i 100 k.p.c. Powódka wygrała sprawę w 74%. Poniosła ona koszty na poziomie 1 353,24 zł, na które składa się 82 zł opłaty od pozwu, 900 złotych tytułem kosztów zastępstwa procesowego - § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie, 354,24 zł tytułem kosztów sporządzenia opinii i 17 zł opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa. 74% z 1 353,24 zł to 1001,40 zł i taką kwotę powinna zwrócić pozwana. Pozwana sama poniosła koszty na poziomie 1 254,24 zł : 900 zł wynagrodzenia zawodowego pełnomocnika, zgodnie z § 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych i 354,24 zł tytułem kosztów sporządzenia opinii. Stosownie do zakresu w jakim pozwana wygrała sprawę zwrotowi podlega 26% - czyli 326,10 zł. Po skompensowaniu tych kwot Sąd zasądził w punkcie III wyroku od powoda na rzecz pozwanej kwotę 675,30 zł.

W pkt IV Sąd nakazał zwrócić stronom od Skarbu Państwa- Sądowi Rejonowego- S. (...) w S. kwoty po 445,76zł tytułem pozostałej po wypłacie biegłemu wynagrodzenia zaliczki.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)